

marvede Politik, der har spildt sin Ungdom paa at kostumere moderate Anskuelse med radikale Talemaader, nu endt med at blive en Udrugningsplads for smaatskaaren. Bagstræb og kortsynet agrarisk Interessesetaktik, hvis Udøvere tænker reaktionært og taler — jeg ved ikke ganske, hvilken Betegnelse man bedst kan anvende, men jeg synes undertiden, at de ligesom Manden i Holbergs Maskerade taler 24 Sprog, deriblandt mesopotamisk.

For min Opfattelse er det, som det ærede Medlem Hr. Brorsen saa rigtigt har gjort opmærksom paa, mere end vanskeligt at finde de faste Tilknytningspunkter for virkelig konservativ Politik i dette. Et Skærmbæret kan være en nyttig Brugsgenstand, men det er intet selvstændigt villende Væsen. Dets Opgave er bestemt af, hvad der skal dækkes. Man flytter rundt med det, og det tjener med samme Sindsro snart Velanstændighedens, snart Uanstændighedens Interesser. Mig er det ikke muligt at se noget konservativt Fremtidsperspektiv i den Virksomhed at være Venstres Skærmbæret. Jeg forstaar derfor saa godt, at den ærede Ordfører for Venstre har erklæret, at med en Politiker af mine Anskuelse kan Venstre ikke samarbejde. Derfor maa jeg lykønske ham til, at hans Regering saa udmærket klarer i alt Fald Dagen og Vejen uden min Bistand. Des mere maa jeg ogsaa paaskønne, at det ærede Medlem alligevel tager Notits af mig, at han ikke ganske behandler mig som en, som Franskmandene kalder det, *quantité négligeable*.

Men det ærede Medlem søger ganske vist at anvende mig som et Skræmmebillede, som et advarende Eksempel, hvilket øjeblikkelig vakte baade Loyalitetens og Faderfølelsens ædle Instinkt hos det ærede Medlem Hr. Pitzner, min Partigruppens ledende Personlighed her i Salen. Det ærede Medlem Hr. Pitzner karakteriserede med ikke ringe kunstnerisk Behændighed mit Forhold til det konservative Folkeparti som det vanskelige Barns overfor Forældrene. Men han antydede overfor det ærede Medlem Hr. Brorsen, at denne burde respektere Familielivets Ukrænkelighed. Skal der tildeles en Revselse, vil det ærede Medlem Hr. Pitzner nok forbeholde sig Udførelsen af denne pinlige Faderpligt. Han stillede følgelig Venstres Ordfører den Mulighed i Udsigt, at jeg, hvis det ærede Medlem Hr. Brorsen lod sin Uvillie gaa ud over mig, til Trods for min Vanartethed vilde blive taget i Forsvar af min Partigruppens Formand. Jeg ved ikke, hvorledes denne Antydning har virket paa Venstres ærede Ordfører, men hos mig har

en saadan Mulighed vakt alvorlig Bekymring. Maaske hænger det sammen med min Vanartethed, at jeg saa lidet paaskønner en loyal og nænsom kollegial Haandsrækning fra det ærede Medlem Hr. Pitzners Side. Det er jo det sædvanlige med vanskelige Børn: de mangler Sansen for Forældrenes Autoritet, de foretrækker Erfaringens haarde Skole og vrager den velmente Formaningsprædiken, selv om den er gennemtrængt af saa stor en Finfølelse som den, det ærede Medlem Hr. Pitzner lagde for Dagen.

Den Politik, der har været ført siden Valget i April 1920, og for hvilken det har været mig umuligt at finde en positiv Betegnelse, fik af min ærede Partifælle i hans Ordførelse forleden Dag det Skudsmaal, at den „i det store og hele har været til Held for det hele.“ Som uomstødeligt Bevis for, at vi dog til Slut har bragt det saa herlig vidt, og at det politiske Samarbejde mellem Venstre og det konservative Folkeparti trods nogle, dog underordnede, Divergenser har været, som det skulde, anførte det ærede Medlem, at de Konservative og Venstre skiftevis af Oppositionen er blevet beskyldt for at have gaaet i hinandens Ledebaand. Jeg vedgaar, at jeg ikke formaar i den Omstændighed at finde mere end et meget svagt Indicium for Samarbejdets politiske Kvalitet. Thi det er en velkendt Sag, at naar to eller flere Partier danner Regeringsmajoritet, søger Oppositionen at spille det ene Parti ud imod det andet og derigennem berede sig selv Vejen til Magten. Kun ved det konservative Folkepartis opoffrende Bistand er det lykkedes Venstre at forhindre en saadan Katastrofes Indtræden. Og dersom det konservative Folkeparti ikke forfølger større Maal end at skærme Venstre imod Nederlag, dersom de Konservative ikke forlanger mere end at kunne gaa til Valg paa Valget af 26. April 1920, dersom dette er det hele, saa maa jeg indrømme, at alt hidtil, som det ærede Medlem Hr. Pitzner udtrykte det, i det store og hele er forløbet til Held for det hele.

Men Spørgsmaalet er, om ikke Virkeliggørelsen af dette ærgerrige konservative Maal vil komme til at koste Partiet en Aareladning, der for længere Tid vil gøre det politisk ukampdygtigt. Jeg er meget vel klar over, at et politisk Parti under visse Forhold bør og skal bringe partimæssige Ofre, at en Sag eller en politisk Situation kan stille et Parti det haarde Vilkaar at skulle betale sin saglige eller moralske Prestige med et talmæssigt Nederlag. Og jeg vil villigt indrømme, at konservative Partier hyppigere vil være udsat for saadanne